

מניסת החג
19 : 21

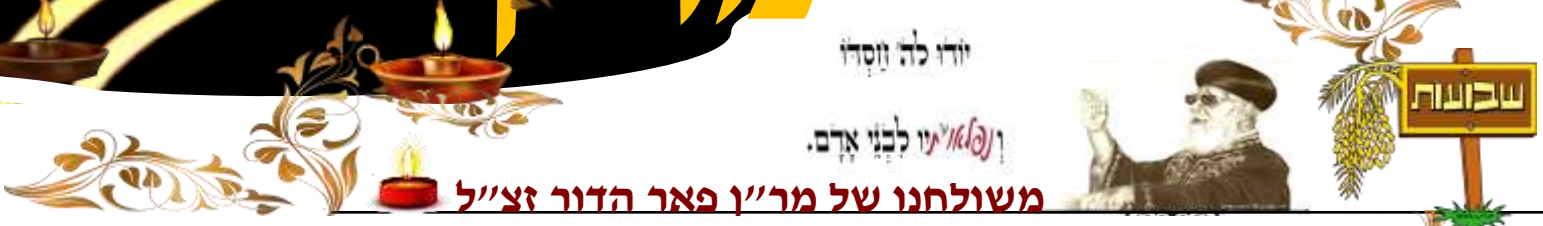
שבועות תש"פ בדורו של מר"ן

העלון מוקדש לעילוי נשמת אברהם שלם בן שושנה שלמה שלם בן שושנה שושנה שלם בן ויקטוריה יידי איציק הרוש בן חנניה

העלון לעילוי נשמת מור אבי היקר ניסים אלבס בן ברטה ושלמה תנצבה

תנצבה

"ראה את גודל אהבת התורה של הגאון רבי עובדיה יוסף זצוק"ל: זה עתה נפל למשכב רק מפני שעלה על סולם בחדר הספרים, כדי לעיין באחד הספרים, ומרוב שקיעותו בתורה בהיותו מעיין בספר, שכח שעודנו עומד על הסולם, וכך מעד, נפל ונחבל. לכבוד שאהבת התורה ושקידתה הנדירה בוערת בעצמותיו, ראוי שאחרוג מגדרי!"

הרה"ג יוסף חי סימן טוב שליט"א, מח"ס 'כרם יוסף' עם סיפורים על שקיעותו בתורה של הגאון רבי עובדיה יוסף זצוק"ל - "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד... " (ויקרא א', א')

מכאן אמרו כל ת"ח שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, תדע לך שכן הוא, צא ולמד ממשה אבי החכמה, אבי הנביאים, שהוציא ישראל ממצרים, ועל ידו נעשו כמה נסים במצרים, ונוראות על ים סוף, ועלה לשמי מרום והוריד תורה מן השמים, ונתעסק במלאכת המשכן ולא נכנס לפני ולפנים עד שקרא לו שנאמר 'ויקרא אל משה', [ויקרא רבה א' ט"ו]. סיפר לי ידידי, הרב הגאון פנחס רז שליט"א, שפעם אחת נכח בחדר לימודו של רבינו בשעה שצלל לעומקה של תורה, בחידושי הריטב"א בבבא מציעא, וכשבאו להודיעו שהגיע זמן תפילת מנחה והציבור ממתין, נענה ואמר: "הביאו לי את החליפה והמגבעת". מיד הביאו את הפראק וההמברוג, וכשבאו להושיטם לרבינו, מצאוהו שקוע בלימודו. חזרו ואמרו לרבינו "הגיע זמן התפילה!". או אז רבינו קם ממקומו עם הספר בידו, הושיט את ידו הימנית - ובידו השמאלית המשך להחזיק את הריטב"א וללמוד מתוכו, ודבר זה חזר על עצמו גם כשהלבישו ידו השמאלית, אחז את הריטב"א בידו הימנית והמשיך בלימודו ועיונו, ורק לאחר שגמרו להלבישו סגר את הספר ונכנס להתפלל... על גדולת התורה בעיני קודשו, יעיד המעשה המבהיל הבא: בשנת התשל"א הגיע רבינו לשיבת 'הנגב' למסור שיעור כללי. לאחר השיעור עלה רבינו יחד עם ראש ישיבת הנגב, הגאון רבי יששכר מאיר זצ"ל, למעונו של הבבא סאלי זצ"ל, שחלק לרבינו באותה פגישה כבוד מלכים. הבבא סאלי סיפר לרבינו: "שנים רבות כבר חכיתי לראות את כבודו, ולמדתי בספרך 'יביע אומר' עוד בהיותי במרוקו, אך עתה אני מבקש מכבודו, שיואיל נא בטובו להתעכב עימנו, ונקיים סעודה חשובה, ועל ידי זה נביא את המשיח, כי בהיא שעתא דחדוותא דרבנן אתיא הגאולה", נענה רבינו והתנצל בפני הבבא סאלי, באומרו: "אני מצטער, לא אוכל להתעכב, מאחר וממתינים לשיעורי ציבור גדול בבני ברק, וגדול ת"ת אפילו יותר מבניין בית המקדש!". ברוב אהבתו לתורה, רבינו לא ניתק את מחשבותיו מן התורה ואפילו לרגע אחד, אפילו בעת אכילתו. זכורני באחת הבריתות ששימש בהן רבינו סנדק, כאשר יצא מהאולם ללא שמיים ועוזרים, המתין לו רכבו בסמוך לפתח האולם, ורבינו פנה והחל ללכת לכיוון אחר לגמרי, מבלי לשים לב שהוא נכנס לאיזה שביל ללא מוצא, מכח היותו שקוע בלימוד התורה, בבחינת "כי היא חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה". סיפר בנו הגאון, הראש"ל רבי יצחק יוסף שליט"א: "אני זוכר שהתלוויתי לרבינו לפני למעלה מארבעים שנה, בהלוויתו של הגאון רבי שלמה יוסף כהנמן זצ"ל, ראש ישיבת פונוביז'. כל ההספדים היו באידיש, ומאיפה רבינו יודע אידיש?! כל אותו הזמן היה רבינו עומד ואומר משניות בעל פה!". רבינו עסק בתורה והגה בה בכל רגע ורגע במשך ימי חייו, בבחינת 'באהבתה תשגה תמיד'. גם בעת שהרים תינוק והניחו בזרועותיו להרגיעו, היה שר ומזמר לו להרגיעו, ואיזה שיר היה שר? שירת התורה! היה ממשיך בלימודו, כשהוא אומר את המילים של הגמרא במנגינה רכה, והתינוק נח ומתרפק על זרועותיו... כשהיה רבינו מאכיל את ילדיו בילדותם, בידו האחת היה מחזיק את הכף, ובידו השנייה אחז את הגמרא שבה היה עסוק, ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. מספרים שפעם אחת עלה הגאון חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל, לביתו של רבינו, וראהו יושב ומאכיל את אחד מילדיו, נטל חכם בן ציון את הילד באומרו לרבינו: "לכבודו גם להאכיל את בנו זה ביטול תורה, אני יאכיל את הבן, וכבודו יפנה להמשיך בלימודו..."

תג מתן תורה שבועות שמח

סיפר הגאון **רבי יצחק זילברשטיין שליט"א**, שבשנת תשל"ה התלווה לחמיו, מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, לקיים ביקור חולים אצל רבינו הגדול זצוקל"ה. מרן הגרי"ש עלה לביתו של רבינו, ואף התעכב והאריך בדיבורו יותר מהרגלו. בצאתם מן הקודש, הביע הגאון הרב זילברשטיין את תמיהתו בפני חמיו מרן הגרי"ש: "מפני מה ראה רבינו לצאת מגידרו בביקור זה?". נענה מרן הגרי"ש והשיב: "לך נא, ראה את גודל אהבת התורה של הגאון רבי עובדיה, זה עתה נפל למשכב רק מפני שעלה על סולם בחדר הספרים, כדי לעיין באחד הספרים, ומרוב שקיעותו בתורה, בהיותו מעיין בספר, שכח שעודנו עומד על הסולם, ומיהר עם הספר ללכת לכתוב מה שנתחדש בדעתו, וכך מעד, נפל ונחבל. לכבוד תורתו של גאון כזה, שאהבת התורה ושקידתה הנדירה בוערת בעצמותיו, עד שבעת לימודו אינו שם לב כלל למה שקורה עמו, ראוי שאחרוג מגדרי!". מספרים על תלמיד חכם אחד, שעבר צינתור בבית החולים 'הדסה' עין כרם' בירושלים. הוא סיפר על עצמו כדלהלן: "כשהתעוררתי מהצינתור הייתי חלש מאד, שכבתי על המיטה בבית החולים באפיסת כוחות נוראית. כשנכנס הפרופסור לבקרני, הביט בי בתמיהה, ושאל: 'איפה הספר לימוד שלך?', עניתי לו שתמו כל כוחותיי, וכעת איני מסוגל אפילו לחשוב בלימוד, כל שכן שלא להחזיק בידי ספר. נענה הפרופסור ואמר לי: 'לפני שנה עבר כאן צינתור מרן הרב עובדיה יוסף, הוא מבוגר ממך בעשרות שנים, כשנכנסתי אליו לבדיקה זו, מיד אחרי הצינתור, הוא אחז ספר לימוד בידו והיה שקוע בו"... סיפור מופלא נוסף, אחד מיני אלף, המעיד על שקידתו בתורה של רבינו, בכל עת ובכל זמן, (מעובד מתוך הספר 'מלך ביופיו'): באחת השנים, ביום שחל פטירתה של אם המלכות, אימו של רבינו, ערך אביו אזכרה בביתו לעילוי נשמתה. בשעה היעודה הגיעו כל בני המשפחה והמכרים, אך הבן הגדול, רבינו הקדוש, טרם הגיע. משראו שהזמן מתאחר, התחילו בסדר הלימוד, בתקווה שבמהלך הערב עוד יופיע רבינו. אך לפליאתם הגדולה, בסוף הערב נוכחו לראות שרבינו נעדר מאזכרה זו. למחרת עלה אחיו של רבינו לדרוש בשלומן, ולדבר על ליבו היאך נעדר מהאזכרה של אמא, נענה רבינו ואמר לו: "אמש נשאלתי לגבי איזו אשה עגונה, אם יש פתח להתירה, וישבתי על מדוכה זו כל הלילה, ורק בשעה ארבע לפנות בוקר סיימתי לכתוב את התשובה, ובוודאי זה עליו נשמה לאמא, הרבה יותר ממה שהייתי משתתף באזכרה!". כשחזר האח וסיפר זאת לאביהם, נתמלא שמחה בליבו ואמר: "אשרי האמא שזכתה לבן כזה!". מפורסם המעשה שאירע לפני שנכנס רבינו לניתוח, וחששו הרופאים להרדימו מפני חולשתו, נענה רבינו ולהפתעת הרופאים אמר: "בימים אלו אני שקוע בעניין הלכה חמורה, אשקע אפוא לפני הניתוח במחשבות סביב אותו עניין, וכך תוכלו לנתח אותי ללא כל הרדמה". הניתוח נמשך למעלה משעה, ולאחריו הועבר רבינו לחדר התאוששות, כאשר לפתע ניעור רבינו משקיעותו ושאל בפליאה: "מדוע הרופאים לא מתחילים בטיפול?". בהלווייתו הגדולה של רבינו, ספד לו בנו הגר"ד יוסף שליט"א בדמעות שלישי, וסיפר מתוך נהמת ליבו: "לפני 14 שנה, כאשר אבא היה מאושפז בבית החולים לאחר שקיבל התקף לב בפעם הראשונה, הרופאים אמרו שצריך לעשות לו צינתור דחוף ומיידי, אולם אבא אמר שאינו מסכים. הוא התנגד לכך בתוקף, מאחר והוא רוצה קודם ללכת הביתה לשלוש שעות, ואחר כך ישוב. לא הבנו למה, שאלנו אותו על כך, והוא הסביר: 'אני באמצע כתיבת פסק להתרת עגונה, מה יהיה על עגונה אומללה זו? אני נכנס לבית החולים ואיני יודע אם אצא, מי ירחם על האומללה?!"... בכל עת ובכל זמן היה רבינו שקוע בלימודו, והיו דברי התורה שגורים על לשונו ומונחים לפניו כיונים על אפיקי מים. בכל פעם שנשאל שאלה בהלכה קלה או חמורה, השיב על אתר והסיר כל הספיקות. פעם אחת, לפני כחמישים שנה, נכנס רבינו לחנותו של סבי הצדיק, רבי דוד סימן טוב ע"ה, שהיה איש ספר ומחזיק ברשותו את חנות הירקות היחידה בשכונת הבוכרים, עם השגחה בענייני שמיטה למהדרין, ואף היה מידי חודש בחודשו משגר פירות וירקות לביתו של רבינו. רבינו פגש בחנותו של מו"ז את הגאון רבי יהודה ארי חיימוף זצ"ל, שהעלה בפניו שאלה הלכתית שהסתפק בה לאחרונה. על אתר החל רבינו לפלפל עמו ולהשיב לשאלתו של רבי יהודה, כשהוא מתבל את דבריו בראיות נכוחות מהש"ס ומהפוסקים. סבי ע"ה שמח מאד על הזכות שנפלה בחלקו, ומיד נעמד בפתח החנות כשהוא מונע מכל הקונים הבאים להכנס לחנותו, ומבקש מהם לשמור על שקט, שלא יפריעו מלדון ולישא וליתן בדברי תורה בחנותו. לאחר מכן, כששב לביתו, סיפר זאת בערגה רבה לבני ביתו, והיה לו אותו היום כיום חג. כל מסכת חייו של רבינו, גדולתו בתורה עד היותו בקי בכל מכמני התורה, מהש"ס ועד הראשונים, ומהראשונים ועד האחרונים, ומהאחרונים ועד אחרוני דורינו, ונוסף על כל זה כתיבת עשרות חיבוריו הגדולים והמקיפים, וכתבי יד קודשו היקרים, ודרשותיו המופלאות בכל מקצועות התורה, מסעותיו הרבים בכל רחבי הארץ והעולם, מפעליו הכבירים ופעולותיו האדירות, הכל מכח שניצל את זמנו בצורה שאין לה אח ורע, בכל העוצמה, בקביעות ובנחישות, כל רגע ורגע ממש. השיגה ידו, והצליח לחולל בחייו מה שלא יוכלו לעשות אפילו אלף חכמים יחד!

חג השבועות – ימי הקורונה

השנה (שנת התש"פ) לצערנו בהרבה מקומות (כל מדינה ומדינה לפי מצבה) לא ניתן בכלל לקיים את תפילות או הלימוד בבתי הכנסת. ובכל זאת יש שרוצים להישאר ערים בליל חג השבועות וללמוד בבתיהם. ויש לדעת, כי רוב בני האדם אינם מצליחים להישאר ערים כל הלילה בצורה כזו, ובוודאי יירדם בשעה מאוחרת מאד, ולאחר מכן לא יקום בזמן לתפלה במניין לפני סוף זמן קריאת שמע. ולכן החכם עיניו בראשו, שיכין את עצמו על ידי שעון מעורר, או שילך לישון בכוונה בשעה מוקדמת יותר, כדי שלא יתאחר להתפלל שחרית של חג השבועות, שהיא תפלה יקרה מאד. והרי ההקפדה על זמן קריאת שמע, בפרט ביום מתן תורתנו, היא חובה קדושה מן הדין ממש, ואילו הלימוד כל הלילה בליל חג השבועות אינו חובה מן הדין, אלא מנהג יפה שנהגו בו. לכן יש לשקול את הדברים בשקל הקודש, שלא תצא חס ושלום תקלה מתחת ידינו. המנהג שנהגו לשטוח עשבים בבתי הכנסת, שייך גם במקומות שמתפללים שם ואינם בית הכנסת. (ואפילו בבתיים יש מקום למנהג

זה).

